

KAPITOLA PRVÁ

„Už ste si vybrali, pane?“ opýtalo sa pekné dievča s blond'avým vrkočom a úsmevom od ucha k uchu.

Aaron Corbet začal vnímať svet naokolo a snažil sa sústrediť na ponukovú tabuľu za ňou. „Uh, áno, ďakujem,“ povedal s predstieraným záujmom o ďalšiu z mnohých objednávok rýchleho občerstvenia. Po hodinách šoférovania mal oči vysilené, takže sa mu písmená na tabuli zdali rozmazané. „Zabaľte mi jedno menu s cheesburgerom a štyri porcie hranolčekov.“

Aaron dúfal, že štyri porcie budú Kamaelovi na ukončenie jeho novoobjavenej túžby po tomto mastnom jedle stačiť. Ešte pred pár dňami si musel Aaron vypočúť prednášku o tom, že nebeské bytosti nepotrebujú jesť, no to bolo predtým, ako anjel ochutnal pár kúskov do zlata opražených zemiakov. *Anjeli závislí na hranolčekoch*, pomyslel si Aaron a škodoradostne potriasol hlavou. *Kto by si to bol pomyslel?*

No na druhej strane, kto by bol predpokladal takýto bláznivý zvrät v jeho živote? premýšľal, kým čakal na svoju objednávku. Od chvíle, keď zistil, že sa narodil ako Ne-

filim, anjel Kamael sa stal jeho spoločníkom a učiteľom. Pamätal si, ako šialene mu to všetko v prvých dňoch znelo - miešanec, potomok ženy a anjelskej bytosti. Myslel si, že sa zbláznil. No keď ľudia, na ktorých mu záležalo, začali umierať, uvedomil si, že v stávke je viac ako len jeho zdravý rozum.

Aaron sa otočil od pultu a rozhladol sa po jedálni. Všimol si dvojicu s malým chlapcom. Dieťa nemalo viac než štyri roky a hralo sa s modrou umelohmotnou hračkou, ktorú dostalo spolu s detským menu. Aaron okamžite pomyslel na Stevieho, svojho nevlastného brata, a zrazu ho premkol pocit úzkosti. Spomenul si na chvíľu, keď naposledy videl svojho malého brata. Sedemročné autistické dieťa odviekol z ich domu anjel - bojovník v službách smrtonosnej armády anjelov nazývaných Mocní. Keďže Aaron nebol len obyčajný Nefilim, Mocní ho chceli zabiť. Verili, že je vyvolený, o ktorom sa hovorí v tisíc rokov starom anjelskom proroctve, zvestujúcom vykúpenie padlých anjelov.

Zo začiatku sa s tým nevedel vyrovať, no prednedávnom neochotne prijal zvláštne okolnosti a zvraty, ktoré si pre neho život pripravil. Kamael mu povedal, že je to všetko súčasťou osudu, ktorý mu bol predurčený dávno pred jeho narodením.

Dieťaťu sa podarilo roztočiť vrtuľku. Tlieskajúc ručičkami sledovalo spolu s pobavenými rodičmi umelohmotnú hračku, tancujúcu po povrchu stola.

V proroctve sa písalo, že niekto veľmi podobný Aaronovi prinesie anjelom, skrývajúcim sa na Zemi od čias Veľkej nebeskej vojny, odpustenie a bude tým, kto opäť zjednotí padlých s Bohom. Trochu náročná úloha pre osem-

nástročnú sirotu z Lynnu v Massachusetts, no kým bol, aby sa hádal s osudom?

Točiaca sa vrtuľka padla zo stola a chlapec sa rozplakal. Aaronovi sa opäť v pamäti vynorili bolestivé spomienky na plač jeho nevlastného brata, keď ho odnášali. „Bude to lovecký pes,“ povedal vodca Mocných, Verchiel, zaobchádzajúc s chlapcom ako s domácim zvieratkom. Pri tejto spomienke Aaronovi vrela krv. Možno predsa len *bol* spasiteľom padlých anjelov, no najviac zo všetkého túžil nájsť svojho brata. Všetko ostatné musí počkať, kým bude Stevie opäť v bezpečí.

Dieťa neprestávalo nariekať, hoci sa jeho vystrašení rodičia snažili stratenú hračku nájsť. Otec objavil vrtuľku pod vedľajším stolom, vrátil ju chlapcovi a razom ukončil jeho žiaľ. Hoci mal chlapec tváričku stále mokrú od slz, naširoko sa usmieval. *Keby aj moja úloha bola taká jednoduchá*, pomyslel si Aaron unavene.

„Pribalím vám aj kečup?“ začul, ako sa niekto blízko neho opýtal, práve vo chvíli, keď začal premýšľať nad tým, ako ďaleko bude schopný dnes v noci šoférovať. Bol unavený a na chvíľu dokonca uvažoval o tom, že naučí Kamaela šoférovať, no rozmyslel si to, keď si predstavil nebeského bojovníka, ako pri menšej hádke v zápche pretína druhého vodiča horiacim mečom.

Aaron pocítil na svojom pleci ruku, otočil sa a uvidel dievča s vrkočom a neuveriteľne širokým úsmevom, ako mu podáva tašky s jedlom. „Kečup?“ znovu sa opýtala.

„Rozprávali ste sa so mnou?“ opýtal sa zahanbene, keď si bral tašky. „Ospravedlňujem sa. Z celodenného šoférovania som akýsi nesvoj a...“

Zmeravel. Jeho adoptívna mama by povedala, že ju preskočila smrťka, nech to už znamená čokoľvek. Nikdy nerozumel divným poverám, o ktorých často rozprávala, no na túto si z nejakého dôvodu vždy spomenul. Aaronovi jeho adoptívny rodičia chýbali. Verchiel ich nemilosrdne zavraždil a toto vedomie ho hnalo dopredu na ceste za strateným bratom. Keď sa otočil od pultu, zbadal, že nejaký muž rýchlo vyšiel zadnými dverami a ďalší dvaja ho nasledovali.

Anjelská podstata, ktorá bola jeho súčasťou, odkedy oslávil osemnásť narodeniny, sa dožadovala pozornosti a zmysly, oveľa citlivejšie ako tie ľudské, začali odrazu fungovať.

Muži, ktorí práve vyšli z reštaurácie, zanechali za sebou vo vzduchu niečo zvláštne. Pach, ktorý Aaron dokázal rozoznať aj medzi hustými výparmi horúceho rastlinného oleja a vyprázaného mäsa. Vo vzduch cítil stopy ťažkej vône korenín a krvi.

Zdvorilo sa poďakoval, zobral si jedlo, vyšiel z obchodu a rýchlo zamieril k modrej Toyote Corolle, zaparkovanej v zadnej časti parkoviska. Spoza zadného okna na neho hľadela nedočkavá tvár jeho psa. Keď prišiel k autu, Gabriel začal radostne štekať. Nie pre to, že by sa tešil z príchodu svojho pána, ale preto, že s jeho pánom prišlo aj jedlo.

„Prečo ti to trvalo tak dlho?“ opýtal sa pes, keď Aaron položil tašky na sedadlo šoféra. „Už som si myslel, že stadiaľ nikdy nevyjdeš.“

Ďalšou ukážkou jeho zvláštnych anjelských schopností bola schopnosť rozumieť a hovoriť akýmkoľvek jazykom,

vrátane zvukov, ktoré vydávali zvieratá, čo sa v prípade jeho psieho priateľa ukázalo ako dvojsečná zbraň.

„*Umieram od hladu, Aaron,*“ povedal pes nedočkavo, dúfajúc, že jedna z tašiek obsahuje niečo, čo uspokojí labradorov neukojiteľný hlad.

Gabriel veľmi rád rozprával a potom, čo Aaron použil svoje jedinečné schopnosti, aby ho zachránil po autonehode, labrador zmúdrel a stala sa z neho neprehliadnuteľná osobnosť. Aaron svojho psa ľúbil viac ako čokoľvek iné, no niekedy si želal, aby Gabriel ostal *len* obyčajným psom.

„*Naozaj by som sa rád najedol,*“ ozval sa opäť zo zadného sedadla, oblizujúc si papuľu.

„Teraz nie, Gabe,“ odpovedal Aaron a upriamil svoju pozornosť na vysokého muža sediaceho so zavretými očami na mieste spolujazdca. „Musím sa porozprávať s Kamaelom.“ Anjel ho ignoroval, no to ho nezastavilo. „Myslím, že zadným vchodom reštaurácie práve vyšli traja anjeli,“ oznámil.

Kamael pomaly otočil hlavu a otvoril oceľovo modré oči. „Dvaja v službách Mocných; a tretí padlý anjel,“ opäť zaklonil hlavu pokrytú striebornými vlasmi a párkrát sa nadýchol, až sa jeho kozia briadka rozkývala, „povedal by som, že cherubín. Vedel som o nich v momente, keď sme vošli na parkovisko.“

„A nepovažoval si za potrebné mi to oznámiť?“ opýtal sa Aaron podráždene. „Čo ak sme premárnili šancu? Možno vedia, kde je Stevie.“

Anjel naňho pozeral bez náznaku akýchkoľvek emócií. Nešťastná situácia Aaronovho malého brata bolo to

posledné, na čo myslel. Kamaela zaujímalo len vyplnenie proroctva a objavenie záhadného raja pre padlých anjelov, nazývaného Hniezdo.

„Musíme ich sledovať,“ vyhlásil Aaron rozhodne. „Je to prvýkrát, odkedy sme opustili Maine, čo stretávame niečo aspoň vzdialene pripomínajúce anjelov.“

Gabriel strčil hlavu medzi predné sedadlá. „*V tom prípade by sme sa naozaj mali najskôr najesť. Však, Kamael?*“ opýtal sa s pohľadom upreným na tašky odpočívajúce na sedadle. „*Stále vám hovorím, že nie je dobré naháňať anjelov s prázdnyim žalúdkom.*“ Pes začal slintať a všetky sliny mu stekali na ručnú brzdu.

Kamael odtiahol ruku z dosahu Gabrielových slín a zarezal na zviera. „Ja nepotrebujem jesť,“ zavrčal, očividne rozrušený svojou nedávno objavenou láskou k hranolčekom.

Aaron otvoril zadné dvere a naznačil Gabrielovi, aby vyšiel von. „No tak, poďme,“ povedal obom. „Musíme sa poponáhľať, inak ich stratíme.“

„*Nemohol by som pred odchodom dostať aspoň zopár hranolčekov?*“ spýtal sa pes, keď vyskakoval z auta. „*Len aby som vydržal, kým sa vrátíme.*“

Aaron otázku odignoroval a zabuchol dvere. Už chcel byť na ceste.

„Myslíš, že je to múdre?“ opýtal sa Kamael vystupujúc z auta. „Pútať na seba pozornosť takýmto spôsobom?“

Aaron vedel, že postaviť sa tvárou v tvár anjelom je riskantné, no ak im to pomôže nájsť Stevieho, musia to skúsiť. „Mocným velí Verchiel a práve on odviedol Stevieho,“ povedal Aaron dúfajúc, že ho anjel pochopí. „Neod-

pustil by som si, keby som sa aspoň nepokúsil zistiť, čo vedia.“

Kamael obišiel auto, zapínajúc si svoj vždy dokonale vyzerajúci oblek. „Uvedomuješ si, že to pravdepodobne skončí niečiou smrťou?“

„Povedz mi niečo, čo neviem,“ povedal Aaron, otočil sa a vydal sa po vytrácajúcej sa stope anjelského pachu smerom k hustému lesu za reštauráciou.

Nech sa Verchiel snažil akokoľvek rozptýliť svoje myšlienky, stále ho to ťahalo do triedy v sirotinci svätého Atanasia, kde držal svojho väžňa. Anjel sa postavil do prítmnia miestnosti a hľadel na schúlenú postavu, ktorá vo svojom väzení predstierala spánok. Verchiel žasol nad tým, ako dokáže obyčajná klietka udržať také obrovské zlo. Keby mohol, už by väžňa zabil, ale musel priznať, hoci neochotne, že ani jeho sila by niečo také nezvládla. Musel sa uspokojiť aspoň s tým, že toto zlo dokázal uväzniť. Keď vyrieši problém s Nefilimom a tým prekliatym proroctvom, bude sa môcť sústrediť na adekvátny trest pre svojho väžňa.

„Som natoľko fascinujúci?“ opýtal sa väzeň z klietky. Pomaly sa posadil a oprel sa o mreže. V ruke držal sivú myš a ukazovákom ju nežne hladkal po malej hlave. „Nezdá sa mi, že by sme sa v Nebi vídávali takto často.“

Zmienka o bývalom domove Verchiela rozčúlila; bolo to už tak dávno, čo naposledy videl tie veľkolepé vežičky. Spomienka na krásu domova mu spôsobovala neznesiteľnú bolesť. „To boli iné časy,“ povedal odmerane. „A aj my sme boli... iní.“ Vodca Mocných chcel odrazu odísť z miestnosti, utiecť pred zločincom, ktorý spôsobil toľko

utrpenia, ale zostal. Padlý anjel, a všetko, čo stelesňoval, ho poburovalo a zároveň fascinovalo.

„Pokojne si myslí, že som blázon,“ povedal väzeň len tak mimochodom a bradou naznačil svet za mrežou, „ale dokonca aj tu za mrežami cítim, že sa niečo deje.“

Verchiela to ťahalo ku klieťke. „Pokračuj.“

„Poznáš ten pocit pred letnou búrkou?“ opýtal sa väzeň. „Keď je vzduch nabitý energiou a ty cítiš, že sa blíži niečo veľké? Mám presne tento pocit. Prichádza niečo veľké.“ Väzeň stále hladkal hľadavca po hlave a čakal na určité potvrdenie svojich pocitov. „Nuž, čo myslíš, Verchiel?“ opýtal sa. „Blíži sa búrka?“

Anjel sa neudržal. Musel sa pochváliť. Jeho plány sa čoskoro naplnia, tým si bol istý. „Bude to skôr potopa, než len búrka,“ odpovedal Verchiel a otočil sa chrbtom k väzňovi. „Keď Nefilima, toho Aarona Corbeta, konečne dostanem, nastane čas zmien.“ Kráčal k lajdácky zadenému oknu a očami, ktoré videli v tme tak ako cez deň, pozrel cez štrbinu do letnej noci v Novom Anglicku.

„Keď bude spasiteľ ich bezbožného proroctva mŕtvy, všetci previnilci stratia nádej a uvedomia si, že im Pán Boh nikdy *neodpustí*... Nakoniec ich všetkých pochyťáme a popravíme.“ Verchiel sa otočil a pozrel na svoju trofej. „Toto cítiš vo vzduchu, Ranná Hviezda. Víťazstvo Mocných - moje víťazstvo.“

Väzeň si priložil myš k ústam a nežne ju pobozkal na maličkú hranatú hlavu. „No keď myslíš, ale ja nemám ten pocit. Cítim niečo výnimočnejšie,“ povedal. Myš poštekli-la väzňa na brade a on sa zachichotal - prejav lásky od tejto maličkej bytosti ho pobavil.